

POL ESTEVE

THE END OF...

LA FI DE...

Pol Esteve (Barcelona, 1981) és llicenciat en arquitectura per l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (UPC). Per aquest motiu, el seu treball artístic apareix vinculat a l'àmbit arquitectònic com una exploració de l'entorn físic i, a partir d'aquest, emprèn una reflexió sobre el significat de la forma. Al començament de la seva trajectòria va realitzar diversos projectes d'investigació en col·laboració amb Marc Navarro en els quals van establir com a paràmetre d'estudi la funció de determinades formes arquitectòniques en un context social. Entre aquests projectes cal esmentar Atlés de plantes (2006 i 2008), que va analitzar una xarxa d'espais de trànsit col·lectiu inscrits en el teixit urbà de Barcelona (cambres fosques, espais tancats per a caixers automàtics, emprovadors i nínxols de cementiris) com a espais públics d'ús individualitzat que, contradictòriament, produeixen pràctiques inscrites en sistemes altament ritualitzats de construcció social, i Taller Poble Sec (2009), que, a partir d'una dimensió projectual, qüestionava la relació entre arquitectura i forma des d'una perspectiva contemporània.

En aquesta ocasió, Pol Esteve presenta de forma individual el projecte *The End of...* (La fi de...) a l'Espai Cub. L'obra consisteix a traslladar una estructura lingüística al món de l'experiència sensorial. Concretament, es tracta de convertir el text "The End of the Classical: The End of the Beginning, the End of the End" de l'arquitecte i teòric nord-americà Peter Eisenman (Newark, Nova Jersey, 1932) en una arquitectura feta de llum, so i temperatura. Pol Esteve proposa passar del llenguatge a l'objecte mitjançant la dicotomia entre "construcció mental" i "construcció física" present en tota la història de l'arquitectura.

Pol Esteve ha escollit l'assaig de Peter Eisenman precisament perquè parteix d'una "estructura" molt difosa que parla de l'arquitectura mateixa com a text. El procés d'anàlisi i síntesi (tant del significat com de la morfologia) per traslladar l'escrit a un dispositiu arquitectònic produeix l'emergència de sistemes profunds del pensament. D'aquesta manera, l'artista

estableix un sistema de treball analític intuïtiu (encara que de metodologia estricta) que es basa en l'esquematzació gràfica. D'altra banda, el transvasament del text a una construcció sensitiva implica el pas invers al salt lingüístic que va tenir lloc en l'art i l'arquitectura durant la segona meitat del segle xx.

Per implementar la composició d'aquest projecte a l'Espai Cub, l'artista empra els recursos tecnològics propis de les discoteques (focus, aparells d'efectes especials, altaveus, etc.), i col·loca aquestes petites màquines en una espècie de paret-prestatge a la vista de l'espectador. La visió externa d'aquests *gadgets* o dispositius remet a l'ús que s'ha fet de la tecnologia en el discurs arquitectònic del segle passat, alhora que ens convida a entrar a l'Espai Cub, on el seu funcionament fa que l'espai adopti una estètica disco/caixa negra.

Evidentment, *The End of...* ens posa a prova com a espectadors. En endinsar-nos en aquesta abstracció rotunda podem convertir la nostra percepció en una coneixença immersiva de la complexitat de l'engranatge edificant de l'obra (com davant les composicions de John Cage en l'àmbit de la música) o, en cas contrari, situar-nos en un pla eminentment sensorial, on l'obra es converteix en un lloc d'experiència per als sentits –tot i que la peça tingui una dimensió conceptual molt més àmplia.

Encara que la voluntat de l'artista pogués pretendre que el visitant donés sentit a l'obra des del seu plantejament conceptual, el més probable és que aquest només sigui capaç d'entendre-la parcialment. Però quedem-nos amb la idea primera de la qual hem parlat. Què succeeix quan un text es converteix en una experiència estètica? O, si anem més enllà, quina és la relació entre "projecte" i "objecte"? Significaria l'emergència de l'objecte la destrucció del "projecte"?

POL ESTEVE

EL FIN DE...

Pol Esteve (Barcelona, 1981) es licenciado en arquitectura por la Escuela Técnica Superior de Arquitectura de Barcelona (UPC). Por este motivo, su trabajo artístico aparece vinculado al ámbito arquitectónico como una exploración del entorno físico y, a partir de este, emprende una reflexión sobre el significado de la forma. Al inicio de su trayectoria realizó varios proyectos de investigación en colaboración con Marc Navarro en los que establecieron como parámetro de estudio la función de determinadas formas arquitectónicas en un contexto social. Entre dichos proyectos cabe mencionar Atlas de plantas (2006 y 2008), que analizó una red de espacios de tránsito colectivo inscritos en el tejido urbano de Barcelona (cuartos oscuros, espacios cerrados para cajeros automáticos, probadores y nichos de cementerios) como espacios públicos de uso individualizado que, contradictoriamente, producen prácticas inscritas en sistemas altamente ritualizados de construcción social, y Taller Poble Sec (2009), que, a partir de una dimensión proyectual, cuestionaba la relación entre arquitectura y forma desde una perspectiva contemporánea.

En esta ocasión, Pol Esteve presenta de forma individual el proyecto *The End of...* (El fin de...) en el Espai Cub. La obra consiste en trasladar una estructura lingüística al mundo de la experiencia sensorial. Concretamente, se trata de convertir el texto “The End of the Classical: The End of the Beginning, the End of the End” del arquitecto y teórico estadounidense Peter Eisenman (Newark, Nueva Jersey, 1932) en una arquitectura hecha de luz, sonido y temperatura. Pol Esteve propone pasar del lenguaje al objeto mediante la dicotomía entre “construcción mental” y “construcción física” presente en toda la historia de la arquitectura.

Pol Esteve ha escogido el ensayo de Peter Eisenman precisamente porque parte de una “estructura” muy difusa que habla de la arquitectura misma como texto. El proceso de análisis y síntesis (tanto del significado como de la morfología) para trasladar el escrito a un dispositivo arquitectónico produce la emergencia de sistemas profundos del pensamiento. De este modo, el artista establece un sistema de trabajo analítico intuitivo (aunque de metodología estricta) que se basa en la esquematización gráfica. Por otro lado, el transvase del texto a una construcción sensitiva implica el paso inverso al salto lingüístico que tuvo lugar en el arte y la arquitectura durante la segunda mitad del siglo xx.

Para implementar la composición de este proyecto en el Espai Cub, el artista emplea los recursos tecnológicos propios de las discotecas (focos, aparatos de efectos especiales, altavoces, etc.) y coloca estas pequeñas máquinas en una especie de pared-estante a la vista del espectador. La visión externa de estos *gadgets* o dispositivos remite al uso que se ha hecho de la tecnología en el discurso arquitectónico del siglo pasado, a la vez que nos invita a entrar en el Espai Cub, donde su funcionamiento hace que el espacio adopte una estética disco/caja negra.

Evidentemente, *The End of...* nos pone a prueba como espectadores. Al adentrarnos en esta abstracción rotunda podemos convertir nuestra percepción en un conocimiento inmersivo de la complejidad del engranaje edificante de la obra (como ante las composiciones de John Cage en el ámbito de la música) o, en caso contrario, situarnos en un plano eminentemente sensorial, donde la obra se convierte en un lugar de experiencia para los sentidos –a pesar de que la pieza posea una dimensión conceptual mucho más amplia.

Aunque la voluntad del artista pudiera pretender que el visitante diese sentido a la obra desde su planteamiento conceptual, lo más probable es que este solo sea capaz de entenderla parcialmente. Pero quedémonos con la idea primera de la que hemos hablado. ¿Qué sucede cuando un texto se convierte en una experiencia estética? O, si vamos más allá, ¿cuál es la relación entre “proyecto” y “objeto”? ¿La emergencia del objeto significaría la destrucción del “proyecto”?

POL ESTEVE

THE END OF...

Pol Esteve (Barcelona, 1981) holds a degree in architecture from the Barcelona School of Architecture at the Polytechnic University of Catalonia (UPC). For this reason, his artistic work seems to be linked to the architectural field as an exploration of the physical environment and, on the basis thereof, engages in reflection on the meaning of form. At the outset of his career, in conjunction with Marc Navarro, he carried out several research projects whose parameters of study concerned the role of given architectural forms in a social context. Among these projects, mention must be made of Atlas de plantas (2006 and 2008), which analysed a network of public transit spaces that are part of Barcelona's urban fabric (dark rooms, enclosed ATM spaces, changing rooms and cemetery niches) as public spaces for individual use which, contradictorily, generate practices that fall within highly ritualised systems of social construction, and Taller Poble Sec (2009), which, based on a project dimension, questioned the relationship between architecture and form from a contemporary perspective.

On this occasion, Pol Esteve presents the solo project *The End of...* at Espai Cub. The work entails transferring a language structure to the world of sensorial experience. Specifically, it involves turning the text "The End of the Classical: The End of the Beginning, the End of the End", by the prestigious American architect and theorist Peter Eisenman (Newark, New Jersey, 1932) into a piece of architecture made of light, sound and temperature. Pol Esteve proposes going from language to the object by means of a dichotomy between "mental construction" and "physical construction", which is found throughout the history of architecture.

Pol Esteve chose Peter Eisenman's essay precisely because it is a very vague "structure" which speaks of architecture itself as a text. The process of analysis and synthesis (both of meaning and morphology) to transfer the text to an architectural device gives rise to the emergence of profound systems of thought. Thus, the artist establishes a system of intuitive and analytical work (though adhering to a strict methodology) that is based on the graphic outline. Furthermore, the transfer of the text to a sensitive construction involves the reverse manoeuvre to the leap in language that took place in art and architecture in the latter half of the 20th century.

To execute the project composition at Espai Cub, the artist uses the technological resources specific

to nightclubs (spotlights, special effects equipment, speakers, etc.) and places these small machines on a kind of wall-stand on display to the viewer. The external view of these gadgets or devices refers to the use made of technology in 20th-century architectural discourse, and invites us to enter Espai Cub, where the operation of these devices affords the space an aesthetic that is reminiscent of a nightclub/black box.

Obviously, *The End of...* puts us to the test as spectators. By delving into this clear abstraction we can turn our perception into immersive knowledge of the complexity of the work's edifying mechanisms (like before the compositions of John Cage in the field of music) or, on the contrary, placing us in an eminently sensory position, where the work becomes a place of experience for the senses – though the work possesses a much broader conceptual dimension.

Although the artist's desire may be for the visitor to lend meaning to the work from a conceptual approach, it is more likely that the viewer can only understand it in part. But let's stick to the first idea we spoke of. What happens when a text becomes an aesthetic experience? Or, if we go beyond that, what is the relationship between "project" and "object"? Would the object's emergence imply the destruction of the "project"?

27/06 - 2/09

Sala Gran

Rasmus Nilausen
*Sisyphus, Rhopography
and a Headless Chicken*

Espai Cub

Diego Paonessa
Beat Box

14/09 - 21/10

Sala Gran

Pol González
Primer plano de ella gritando

Espai Cub

Nicolás Rojas Hayes
*Aparell per mesurar la voluntat
segons l'índex de Scheuermann*

31/10 - 9/12

Sala Gran

Luis Guerra
Seminari Gramsci

Espai Cub

Pol Esteve
The End of...

18/12 - 27/01

Projecte de comissariat

Alexandra Laudo
*[Heroínas de la Cultura]
La condició narrativa*

Projectes deslocalitzats

Laia Estruch
En lloc d'actuar fabulo

Gerard Ortín
Intravia

Projecte d'investigació

Latitudes
#OpenCurating

BCN Producció celebra la sisena edició. Adreçada a la comunitat artística de Barcelona i la seva àrea d'influència, aquesta convocatòria oberta incentiva la realització de projectes que necessiten recursos de producció i suport institucional per tirar endavant.

Amb aquest programa, La Capella dóna suport a les necessitats econòmiques i de producció dels artistes, i s'apropa a les línies discursives de l'art actual.

Enguany BCN Producció s'expandeix. El programa ha anat evolucionant fins a oferir tres exposicions individuals a la Sala Gran de La Capella, tres a l'Espai Cub, dos projectes deslocalitzats i, com a novetat, un projecte de comissariat i un altre de recerca.

BCN Producció celebra su sexta edición. Dirigida a la comunidad artística de Barcelona y su área de influencia, esta convocatoria abierta incentiva la realización de proyectos que requieren recursos de producción y apoyo institucional para salir adelante.

Con este programa, La Capella ofrece apoyo a las necesidades económicas y de producción de los artistas, y se acerca a las líneas discursivas del arte actual.

Este año BCN Producció se expande. El programa ha ido evolucionando hasta ofrecer tres exposiciones individuales en la Sala Gran de La Capella, tres en el Espai Cub, dos proyectos deslocalizados y, como novedad, un proyecto de comisariado y otro de investigación.

BCN Producció celebrates its sixth edition. Aimed at the artistic community of Barcelona and its sphere of influence, this open competition fosters the execution of projects that require production resources and institutional support in order to be brought to fruition.

By means of this programme, La Capella affords its support to artists' economic and production needs and draws closer to the discourse of contemporary art.

This new edition sees an expansion of BCN Producció. The programme features three solo exhibitions in the Sala Gran at La Capella, three in Espai Cub and two delocalised projects. The new additions include a curatorship project and an artistic research project.